

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 11C/54/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5322201337
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Pytliaková Dr.
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2023:5322201337.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou JUDr. Adrianou Pytliakovou, PhD. v právnej veci žalobcu: SR-Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: L. T., R.. X.XX.XXXX, bytom V. XXX, XXX XX V., o zaplatenie 104,-- € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 104,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,-- € od 18.9.2020 až do zaplatenia na účet žalobcu IBAN: SK05 8180 0000 0070 0017 9882, VS: 3060087577, vedený v Štátnej pokladnici, a to do 15 dní po právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vydaným vyšším súdnym úradníkom.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobným návrhom zo dňa 18.5.2022 domáhal sa voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 104,-- € spolu s úrokom z omeškania v sume 5 % ročne z čiastky 104,-- € od 18.9.2020 až do zaplatenia. Žalobný návrh odôvodnil tým, že dňa 9.4.2021 boli odbor právnych služieb sekcie legislatívy a právnych služieb Ministerstva vnútra Slovenskej republiky odborom účtovníctva sekcie ekonomiky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky odstúpené podklady na vymáhanie pohľadávky štátu voči povinnému (žalovanému). Žalovanému bola dňa 18.8.2020 vystavená faktúra č. 3060087577 vo výške 104,-- € splatná 17.9.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Holiday Inn Trnava za obdobie od 18.5.2020 do 25.5.2020. Zásielka sa žalobcovi vrátila s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti neuhradil, bola mu zaslaná výzva na úhradu pohľadávky zo dňa 19.10.2020 na zaplatenie dlžnej sumy do 30 dní od vystavenia výzvy. Žalobca zaslal žalovanému ďalšiu výzvu na úhradu pohľadávky štátu dňa 16.2.2022, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy. Zásielka žalovaným bola prevzatá dňa 23.2.2022. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nezaplatil žalobcovi dlžnú sumu v lehote splatnosti, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto domáhal sa zaplatenia žalobca aj príslušenstva pohľadávky 5 % úroku z omeškania. Žalobca poukázal na zákonné ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Predmetné ustanovenie tak umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Žalobca zastáva názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol

umiestnený v karanténnom zariadení, a preto žalobca postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom NR SR č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. V tomto prípade nemožno opomenúť zákon č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ukladá žalobcovi povinnosť využívať všetky právne prostriedky na vymoženie pohľadávky štátu a dbať, aby nedošlo k jej zániku alebo premlčaniu zániku alebo premlčaniu práv na jej vymáhanie a k zníženiu pohľadávky štátu.

2. Žalobca v konaní predložil ako dôkaz faktúru č. 3060087577 s dátumom vystavenia 18.8.2020, splatnú 17.9.2020, ktorou fakturoval žalovanému náklady za stravu počas nariadenej karantény v zariadení Holaday Inn Trnava za obdobie od 18.5.2020 do 25.5.2020 v sume 104,-- €.

3. Výzvou na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti zo dňa 19.10.2020 žalobca vyzval žalovaného na úhradu v konaní uplatnenej pohľadávky a to do 30 dní od vystavenia výzvy. Rovnakou výzvou zo dňa 16.2.2022 žalobca vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky štátu vo výške 104,-- € v lehote do 10 dní od doručenia výzvy, ktorá žalovanému bola doručená 23.2.2022 tak ako to vyplýva z fotokópie čl. 7.

4. V konaní súd vydal platobný rozkaz sp. zn. 11C/54/2022-13 zo dňa 20.5.2022, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 104,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,-- € od 18.9.2020 až do zaplatenia, a to v lehote 15 dní.

5. Vo vzťahu k vydanému platobnému rozkazu žalovaný podal odpor, ktorý odôvodnil tým, že nesúhlasí so zaplatením akejkoľvek sumy za štátu karantény, ktorú musel podstúpiť po príchode na hranice Slovenskej republiky dňa 18.5.2020. Ústavný súd SR dospel k rozhodnutiu, že povinná štátna karanténa bola protiústavná a vlastne nezákonne mu bola obmedzená osobná sloboda. Má platiť za niečo, čo bolo protiprávne a protiústavné.

6. Žalobca vyjadril sa k podanému odporu. Žalobca uviedol, že vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona NR SR č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva počnúc dňom 12.3.2020 od 06.00 hod. mimoriadnu situáciu. Žalobca zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v rozhodnom čase z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm.f) a ustanovenia § 48 ods. 4 písm. n) zákona č. 355/2007 Z.z. opatrenie č. OLP/3992/2020 zo dňa 15.5.2020, podľa ktorého všetkým osobám, ktoré od 18.5.2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňom v spoločnej domácnosti. Zákon č. 355/2007 Z.z. v ustanovení § 12 stanovuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam a na to, aby sa dosiahol predpokladaný účinok nariadených opatrení. Ustanovenie § 51 zákona č. 355/2007 Z.z. stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténym opatreniam, preto žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení. Fyzické osoby sú podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z.z. povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný mal povinnosť absolvovať izoláciu v karanténnom zariadení a uhradiť náklady, ktoré mu pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia vznikli. Fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Skutočnosť, že žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení od 18.5.2020 do 25.5.2020 nie je sporná. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného odporu žalovaného. Nerozporoval ani tvrdenie o tom, že v tomto období mu bola poskytnutá strava. Podľa písmena A6 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 113 z 15. marca 2020 bolo ministerke vnútra SR uložené „vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov SR, ktorí sa skupinovo vracajú z

postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR“. Žalobca uvádza, že Príkazom Okresného úradu Trnava č. OÚ-TT-2020/020545 zo dňa 24.4.2020 bola organizácia HI Kongres Hotel Trnava určená ako subjekt hospodárskej mobilizácie podľa § 4 ods. 1 písm. d) druhého bodu zákona č. 179/2011 Z.z. o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z.z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov na účel zriadenia karanténneho zariadenia. Subjektu hospodárskej mobilizácie bolo uložené vykonať opatrenia hospodárskej mobilizácie a to organizácia výroby a organizácia služieb, v rámci vykonávania ktorého bol určený subjekt povinný zabezpečiť vo svojom zariadení ubytovanie a stravovanie fyzickým osobám, ktorým bola nariadená povinná izolácia v karanténnych zariadeniach. Určenému subjektu sa uhradia výdavky za vykonanie opatrenia hospodárskej mobilizácie. Konkrétne úhradu oprávnených nákladov vykoná Ministerstvo vnútra SR v súlade s nariadením vlády č. 77/2020 Z.z. Na základe vyššie uvedeného žalobca uhradil na základe faktúry č. 30200016 vystavenej určeným subjektom náklady, ktoré určenému subjektu vznikli v súvislosti so stravou poskytnutou žalovanému. Žalobca opätovne poukázal na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., v zmysle ktorého platí, že náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Predmetné ustanovenie určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností. Citované ustanovenie nerieši prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorý neuložil povinnosť podľa zákona č. 355/2007 Z.z. Žalobca s poukazom na vyššie uvedené vymáha od žalovaného paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. plniť žalovaný sám.

7. V súvislosti s námietkou žalovaného, že povinná štátna karanténa bola protiústavná a bola mu nezákonne obmedzená osobná sloboda žalobca poznamenáva, že v bode 196 nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 sa okrem iného uvádza: „Vzhľadom na to, že ustanovenia zákona o ochrane verejného zdravia, ktoré ústavný súd identifikoval ako nesúladné s ústavou a dohovorom, strácajú podľa § 91 ods. 1 zákona o ústavnom súde účinnosť dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov, derogácia so sebou nesie právne účinky ex nunc (teda nie spätne, retroaktívne). Preto ani nezakladá náhradové nároky v dôsledku nariadených opatrení majúcich základ v derogovaných ustanoveniach a uplatnených voči ich adresátom v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily.“ Z uvedeného vyplýva, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. , ktoré boli právnym základom pre nariadenie karantény pre žalovaného, pri ktorých Ústavný súd SR konštatoval ich nesúlad s Ústavou SR, stratili účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov SR. Avšak tento nálež Ústavného súdu SR nemá spätné účinky aj na právne vzťahy pred vyhlásením tohto nálezu Ústavného súdu SR a pred jeho zverejnením v Zbierke zákonov. Žalobca na podporu svojich tvrdení zdôraznil, že Ústavný súd Slovenskej republiky v bode 168. predmetného nálezu Ústavného súdu SR aj konštatuje, že: „Uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“. V bode 177. nálezu Ústavného súdu SR sa uvádza, že cit.: „Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, s čl. 35 ods. 3 druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu nevyhovel (výrok 3 nálezu)“. Žalobca na podporu svojho právneho názoru poukázal aj na niektoré rozhodnutia súdov v obdobných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby ako dôvodné. Odpor žalovaného nepovažoval žalobca za vecne odôvodnený. Ako dôkaz svojich tvrdení pripojil príkaz Okresného úradu Trnava č. OÚ-TT-2020/020545 zo dňa 24.4.2020, ktorým určil organizáciu ako subjekt hospodárskej mobilizácie HI Kongres Hotel Trnava, faktúru č. 30200016 vystavenú dodávateľom HI Kongres Hotel Trnava, s.r.o. odberateľovi Ministerstvo vnútra SR s dátumom splatnosti 25.6.2020 na celkovú sumu 29.562,- € za vykonávanie opatrení hospodárskej mobilizácie v prospech Ministerstva vnútra SR v termínoch od 1.5.2020 do 31.5.2020.

8. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré žalobca ani žalovaný sa nedostavili, ospravedlnili neprítomnosť na pojednávaní s tým, že dňa 26.1.2023 súdu bolo zaslané oznámenie o zmene na strane žalobcu v dôsledku uzatvorenej zmluvy o vymáhaní pohľadávok štátu č. 23/2022/MV SR zo dňa 8.1.2022 zverejnenou v Centrálnom registri zmlúv dňa 15.11.2022 pod číslom Z2200234 uzatvorenej v zmysle zákona č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov medzi správcou pohľadávok štátu - Ministerstvom vnútra SR so sídlom v Bratislave a Slovenskou konsolidačnou, a.s. so sídlom v Bratislave, ktorej spoločnosti ako poverenej osobe bolo postúpené právo uplatňovať a vymáhať (konsolidovať) pohľadávku štátu voči žalovanému. V súlade s ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je Slovenská konsolidačná, a.s. dňom účinnosti zmluvy o vymáhaní pohľadávok štátu oprávnená uplatňovať pohľadávku štátu, zabezpečiť k nej exekučný titul a vymáhať ju, konať voči dlžníkom pred príslušnými orgánmi a tretími osobami pri uplatňovaní pohľadávky štátu, pričom sa písomné splnomocnenie nevyžaduje. Nakoľko sa nejedná o postúpenie pohľadávky, ale o zmenu osoby oprávnenej uplatňovať a vymáhať pohľadávku, ktorej vlastníkom aj naďalej zostáva štát a k tejto zmene dochádza zo zákona dňom účinnosti zmluvy o vymáhaní pohľadávok štátu, ktorým Slovenská konsolidačná, a.s. vstupuje do postavenia správcu pohľadávok štátu a pôvodný správca - MV SR toto postavenie stráca, súd nerozhodoval o zmene účastníka konania na strane žalobcu, ale pokračoval v konaní na strane žalobcu so Slovenskou konsolidačnou, a.s. ako so zákonom poverenou osobou za pôvodného správcu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Slovenská konsolidačná, a.s. súhlasila s prejednaním a rozhodnutím veci bez jej účasti. Zároveň sa pridržiavala všetkých doterajších tvrdení a dôkazov predložených súdu zo strany MV SR. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi vykonanými v súdnej veci.

10. Podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov - opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. - náklady spojené s výkonom štátneho zdravotného dozoru uhrádza štát.

Podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. - náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

11. Z vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že žalovaný bol v období od 18.5.2020 do 25.5.2020 umiestnený v zariadení Holiday Inn Trnava a faktúrou č. 3060087577 vystavenou 18.8.2020 vo výške 104,-- € splatnou 17.9.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Holiday Inn Trnava povinný zaplatiť v konaní uplatnenú pohľadávku. Zásielku žalovaný neprevzal v odbernej lehote. Následne žalobca zaslal žalovanému výzvu na úhradu pohľadávky štátu dňa 19.10.2020 na zaplatenie dlžnej sumy do 30 dní od vystavenia výzvy a ďalej 16.2.2022 v lehote do 10 dní od doručenia výzvy, ktorá mu bola doručená 23.2.2022. Súd v konaní nesporne mal preukázané, že žalovaný nezaplatil žalobcovi dlžnú sumu v lehote splatnosti. Nijakým spôsobom ani v priebehu súdneho konania nenamietal výšku v konaní uplatnenej pohľadávky, nerozporoval skutočnosti tvrdené žalobcom o zabezpečení stravy počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Holiday Inn Trnava za obdobie od 18.5.2020 do 25.5.2020.

12. V súvislosti s námietkou žalovaného, že povinná štátna karanténa bola protiústavná, bola mu obmedzená osobná sloboda nezákonne súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 publikovaného v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z.z., a to konkrétne v bode 168 predmetného nálezu Ústavný súd konštatuje, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3,4 a 5 čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom citovanom náleze skonštatoval, že štátom nariadená karanténa je nezákonným zásahom do osobnej slobody jednotlivca garantovanou v čl. 17 Ústavy SR. Zároveň uviedol, že táto skutočnosť nemá vplyv na zákonnosť § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. (pre namietaný nesúlad s čl. 20 Ústavy SR). Žalovaný

má potom zákonom uloženú povinnosť uhradiť výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s ochranou verejného zdravia.

13. Žalobca preukázal, že zariadenie, ktoré žalovanému poskytlo ubytovanie a stravu bolo povinné tieto služby poskytnúť na základe Príkazu správneho orgánu. Faktúrou bola vyúčtovaná strava poskytnutá žalovanému v rozhodnom období izolácie a práve žalovaný bol subjektom, ktorý niesol zákonnú povinnosť znášať náklady na stravu počas nariadenej izolácie. Túto povinnosť si nespĺnil, ale za neho ju vedome splnil žalobca (faktúra č. 30200016 s dátumom splatnosti 25.5.2020 od dodávateľa HI Kongres Hotel Trnava, s.r.o., odberateľ Ministerstvo vnútra SR vystavená za ako stravnú jednotku dennej stravy pri cene 13,-- € za deň, v celkovom objeme 29.562,-- €). Predmetom fakturácie na základe Príkazu Okresného úradu Trnava č. OÚ-TT-2020/020545 vykonávanie opatrení hospodárskej mobilizácie. Náklad za obdobie od 18.5.2020 do 25.5.2020 predstavujú 104,-- € (13,- €/deň) a súd toto sumu považuje za primeranú, ktorá zjavne neprevyšuje náklady na stravu dospeljej osoby v bežnom živote mimo nariadenej izolácie. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

14. Nesplnením peňažného záväzku sa žalovaný dostal do omeškania. Žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania, ktoré si uplatnil žalobca deň nasledujúci po splatnosti faktúry, teda od 18.9.2020 až do zaplatenia. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd tak žalovaného v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým je určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky zvýšenej o 5 percentuálnych bodov výška úrokovej sadzby zaviazal zaplatiť tak príslušenstvo z uplatnenej sumy.

15. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca ako strana úspešná v celom rozsahu má nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Čadca písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p. ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnuť výkon rozhodnutia.